

Cele sapte Duhuri ale lui Dumnezeu

Pentru început, aş vrea să citim din Matei 13.15-16:

„Căci inima acestui popor s-a împietrit; au ajuns tari de urechi, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec.”

Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!

Adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi, și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi, și nu le-au auzit.”

În continuare, aş vrea să citim din Apocalipsa 1.1:

„Descoperirea lui Isus Hristos pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând, prin îngerul Său, la robul Său Ioan...”

În limba engleză scrie:

„Descoperirea lui Isus Hristos, pe care l-a dat-o Lui pentru a arăta slujitorilor Săi lucrurile care se vor împlini în curând; iar El a trimis-o și a făcut-o cunoscută prin îngerul Său pe care l-a trimis la Ioan.”

Chiar de la început, vedem că Apocalipsa este Descoperirea lui Isus Hristos și aş

vrea să nu uitați nici o clipă aceasta.

Aș vrea să ne oprim puțin și să studiem cuvântul „înger”. Cuvântul „înger” provine de la cuvântul grec „aggelos” (se citește „anghelos”), iar în Noul Testament a fost tradus de o sută șaptezeci și nouă de ori ca „înger” și de șapte ori ca „mesager”. Cuvântul „înger” înseamnă „mesager, trimis, cineva care este trimis, un mesager de la Dumnezeu”.

În continuare, ne vom uita la textele din Noul Testament ca să vedem cum este folosit acest cuvânt și ca să-l înțelegem mai bine. Biblia Scofield ne spune, când citim explicațiile din limba ebraică pentru cuvântul „înger”, că acest cuvânt se poate referi la „un înger al lui Dumnezeu” sau la „Îngerul Domnului”, deci poate fi folosit cu referire la o ființă cerească, la un înger ceresc, sau poate fi folosit cu referire la un om. Aș vrea să reținem aceasta.

În Matei 11.7-10, Domnul Isus vorbește despre Ioan Botezătorul și spune următoarele:

„Pe când se duceau ei, Isus a început să vorbească noroadelor despre Ioan: „Ce ați ieșit să vedeți în pustiu? O trestie clătinată de vânt?”

Dacă nu, atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților.

Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un proroc? Da, vă spun, și mai mult decât un proroc;

căci el este acela despre care s-a scris:

*„Iată, trimit înaintea feței Tale pe **solul Meu** (în limba engleză scrie: „mesagerul Meu”) care Îți va pregăti calea înaintea Ta.”*

În traducerea din limba greacă, acest cuvânt: „sol, mesager”, apare ca „aggelos”, deci este același cuvânt care în Noul Testament a fost tradus de o sută șaptezeci și nouă de ori ca „înger”.

Înseamnă că acest text din Scriptură poate fi citit:

*„Iată, trimit înaintea feței Tale pe **îngerul Meu** care Îți va pregăti calea înaintea Ta.”*

Nu este nimic greșit, în ceea ce privește contextul sau gramatica, dacă am folosi

cuvântul „înger”, fiindcă cele două cuvinte se pot înlocui între ele.

Adevărul este că de fiecare dată când a fost clar că Scriptura vorbea despre un om, traducătorii au folosit cuvintele „mesager” sau „sol” ca traducere a cuvântului „aggelos”, dar atunci când nu a fost clar sau când se părea că se vorbește despre o ființă cerească, s-a folosit cuvântul „înger”.

Așadar, aceasta a fost la alegerea traducătorului, pentru că în textul original din limba greacă nu există nici o diferență, ci întotdeauna este folosit cuvântul „aggelos”.

În ce ne privește, chiar dacă în unele texte biblice scrie: „mesager, sol sau înger”, pentru noi trebuie să fie clar că de fapt este vorba de unul și același cuvânt: „aggelos”.

În continuare, vom folosi cuvântul grec „aggelos” în câteva texte biblice:

Mai întâi, vom citi din 1Samuel 29.9:

*„Achiș a răspuns lui David: „Știu că ești plăcut înaintea mea ca **un aggelos** (înger) al lui Dumnezeu; dar domnitorii filistenilor au zis: „Să nu se suie cu noi la luptă.”*

Aici, cuvântul „aggelos” a fost tradus ca „un înger”, dar am putea spune și „un mesager al lui Dumnezeu”.

În Galateni 4.12-14, apostolul Pavel ne-a scris:

„Fraților, vă rog să fiți ca mine, căci și eu sunt ca voi. Nu mi-ați făcut nicio nedreptate.

Dimpotrivă, știți că în neputința trupului v-am propovăduit Evanghelia pentru întâia dată.

*Și n-ați arătat nici dispreț, nici dezgust față de ceea ce era o ispită pentru voi în trupul meu; dimpotrivă, m-ați primit ca pe **un aggelos** (înger) al lui Dumnezeu, ca pe însuși Hristos Isus.”*

Aici este folosit tot cuvântul „înger”, dar am putea folosi și „mesager”.

În Luca 9.51-52, scrie:

„Când s-a apropiat vremea în care avea să fie luat în cer, Isus Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim.

*A trimis înainte **niște aggelos** (soli), care s-au dus și au intrat într-un sat al samaritenilor, ca să-l pregătească un loc de găzduit.”*

Cuvântul folosit aici este „sol, mesager”, dar în limba greacă scrie tot „aggelos” și în mod evident se referă la oameni.

Acum aș vrea să vă spun ceva despre Ioan Botezătorul. Când Isus a vorbit despre el, a spus:

„...căci el este acela despre care s-a scris:

*„Iată, trimit înaintea feței Tale pe **solul Meu** (în limba engleză scrie: „mesagerul Meu”) care îți va pregăti calea înaintea Ta.”*

În limba greacă, pentru cuvântul „sol”, care este similar cu cuvântul „mesager” din Vechiul Testament, este folosit același cuvânt „aggelos”. Noi știm deja că în Vechiul Testament, cuvintele „mesager” și „sol” erau folosite atât când era vorba de o ființă cerească, cât și atunci când se vorbea despre o ființă omenească.

În Maleahi 3.1, scrie:

*„Iată, trimit înaintea feței Tale pe **solul Meu**”. El a spus aceasta cu referire la un om. De fapt, în Vechiul Testament, împărații trimiteau soli sau mesageri, iar în această profeție este folosit același cuvânt: „sol”, cu referire la un om și nu la o ființă cerească.*

În Iacov 2.25 scrie:

*„Tot așa, curva Rahav: n-a fost socotită și ea neprihănită prin fapte, când a găzduit pe **aggelos** (soli) și i-a scos afară pe altă cale?”*

Aici, cuvântul „aggelos” a fost tradus: „sol, mesager”, iar noi știm că este vorba de două iscoade ale evreilor, care au mers în casa lui Rahav și pe care Rahav i-a ascuns. Așadar, este vorba de același cuvânt grecesc: „aggelos”.

În Luca 7.19,24, scrie:

„Ioan a chemat pe doi dintre ucenicii săi și i-a trimis la Isus să-L întrebe: „Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?”

După ce au plecat **aggelos** (trimișii) lui Ioan, Isus a început să spună noroadelor despre Ioan: „Ce ați ieșit să vedeți în pustiu? O trestie clătinată de vânt?”

Aici, cuvântul „aggelos” a fost tradus „trimis”, dar trebuie să țineți minte că în limba greacă nu există nici o diferență. Numai în limba engleză (și în limba română) s-a făcut această diferențiere, dar dacă citim în limba greacă, din care s-a făcut traducerea, este același cuvânt „aggelos”, ca și în cazul în care citim: „Un înger (aggelos) puternic a coborât din cer.”

Așadar, în Luca 7.24, putem citi și: „După ce au plecat **îngerii** lui Ioan, Isus a început să spună noroadelor despre Ioan.”

Înseamnă că acest cuvânt „aggelos” nu se referă neapărat la ființe cerești întotdeauna când este folosit, ci se poate referi și la oameni. Noi trebuie să fim foarte atenți, pentru că în mod frecvent, în Noul Testament este folosit același cuvânt și pentru oameni.

După ce am clarificat acest lucru, aș vrea să ne întoarcem la textul din Apocalipsa 1.1:

„Descoperirea lui Isus Hristos pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând, prin **aggelos** (îngerul) Său, la robul Său Ioan...”

În continuare, aș vrea să privim la acest înger care la sfârșitul cărții Apocalipsei îi spune lui Ioan cine este. Așadar, aș vrea să vedem ce spune acest înger despre el însuși, ca să înțelegem dacă este un înger ceresc sau este un sol sau un mesager pământesc, dacă este o ființă cerească sau este o ființă pământească, pentru că dacă citim Apocalipsa, avem impresia că este vorba de o ființă cerească, dar în Apocalipsa 19.10, el ne spune clar cine este:

„Și m-am aruncat la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi care păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te! (Căci mărturia lui Isus este duhul prorociei.)”

Aici, vedem că Ioan s-a aruncat la picioarele îngerului (aggelos) ca să i se închine, dar el l-a oprit spunând că este „un împreună-slujitor” cu el.

Dacă mergem în Concordanță și căutăm însemnătatea cuvântului „un împreună-

slujitor”, vom vedea că acesta este „cineva care este ca și tine”. În ce-l privește pe Pavel, când transmite salutări la sfârșitul unora dintre epistolele sale, îi numește pe tovarășii săi de slujbă „împreună slujitori” cu el.

De exemplu, el spune: „...cum ați învățat de la Epafras, preaiubitul nostru **tovarăș de slujbă**.” (Coloseni 1.7). În limba engleză, această expresie este tradusă: „preaiubitul nostru care este **împreună slujitor** cu noi.”, pentru că este folosit același cuvânt din Apocalipsa 19.10. Aceasta ne arată că Epafras era un slujitor ca și Pavel.

Să mergem mai departe:

„Eu sunt un împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi.”

Dacă mergem în Noul Testament și căutăm înseamnă expresiei: „cu frații tăi”, vedem că ea înseamnă: „cineva din familia ta”, „cineva care este de aceeași naționalitate cu tine” sau „cineva care este în aceeași biserică a lui Hristos.”, ceea ce înseamnă că se referă întotdeauna la oameni și niciodată la înger. În Noul Testament, nici un înger nu spune despre sine că este un împreună slujitor cu un om, nici că este frate cu un om.

Dar prin faptul că spune: „Eu sunt un împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi.”, el nu spune că este evreu sau că are aceeași naționalitate cu Ioan, ci spune că face parte din cei care „păstrează mărturia lui Isus”, așa cum ni se spune în continuarea versetului. Cu alte cuvinte, el spune că este un credincios în Hristos ca și Ioan, deci un om.

Astfel, dacă citim Apocalipsa 1.1 ne este clar că acest înger (aggelos) care vine la Ioan este un mesager, un om:

„Descoperirea lui Isus Hristos pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând, prin îngerul Său (mesagerul Său, aggelos Său), la robul Său Ioan.”

Să mergem mai departe și să citim din Apocalipsa 1.12, 13 și 16:

„M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și, când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur.

Și, în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe Cineva care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat

cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur.

În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri, și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea lui.”

Așa cum am citit mai sus, El ținea în mâna Sa șapte stele, iar dacă citim în Apocalipsa 1.20, vedem care este taina celor șapte sfeșnice de aur și a celor șapte stele:

„*Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt **aggelos** (îngerii) celor șapte biserici; și cele șapte sfeșnice sunt șapte biserici.*”

Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem acum este dacă acești „aggelos” sunt oameni sau ființe supranaturale? Traducătorul Bibliei a folosit aici cuvântul „înger”, deoarece nu a fost sigur că cel despre care se vorbește în text este un om. Astfel, pentru că nu a putut face deosebirea, cel mai simplu lucru a fost să pună cuvântul „înger”, dar acest text ar putea face referire la oameni, la mesageri, la fel ca mesagerii sau solii care au fost trimiși de Ioan, la fel ca Ioan Botezătorul care a fost un mesager trimis înaintea lui Hristos sau la fel ca mesagerii pe care i-a trimis Isus înaintea Sa în Samaria. Vedeți?

Acum vom merge și vom citi din Apocalipsa 1.3-4, apoi vom lega totul împreună:

„*Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei **prorocii** și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!*”

Am subliniat cuvântul „prorocie” pentru că este foarte important, iar în continuare ni se vor prezenta cele șapte epoci ale Bisericii.

Așadar, în primul rând avem descrierea lui Isus Hristos, după care urmează un mesaj pentru fiecare din cele șapte epoci ale Bisericii din Asia Mică.

Deci, Ioan ne spune cât se poate de clar că este „*Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei **prorocii**.*” El nu spune: „*Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele **acestor evenimente actuale***”, ceea ce este foarte important. De ce? Pentru că din acest punct, vedenia este cu privire la viitor, nu la evenimente actuale ale acelor zile.

Astfel, dacă cineva privește la cele șapte epoci și spune că sunt șapte biserici din

Asia Mică, a căror caracteristici a dorit Dumnezeu să le sublinieze, trimițând mesageri la ele, nu se leagă cu Scriptura deoarece chiar la început ni se spune că aceasta este o Carte a profeției. Înseamnă că aceste lucruri trebuie să aparțină unor evenimente actuale nouă, nu bisericilor din acele zile.

„Ioan, către cele șapte biserici care sunt în Asia: Har și pace vouă...”

După cum vedem aici, Ioan salută cele șapte biserici cu un salut specific Noului Testament: *„Har și pace vouă”*, iar salutul vine de fapt *„din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine, și din partea celor șapte duhuri, care stau înaintea scaunului Său de domnie.”*

„...din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine”. Acesta este un titlu atribuit lui Isus Hristos, dar apoi avem conjuncția „și” care ne indică faptul că acest salut este făcut de Isus Hristos și de cele șapte duhuri. Deci, cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu trimit un salut bisericilor, iar ele vorbesc despre profeție.

Acestea sunt lucruri foarte importante pe care trebuie să ne concentrăm. Dar unde se află cele șapte duhuri? *„Înaintea scaunului Său de domnie.”*

Să mergem acum în Apocalipsa 3.1:

„Îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort.”

Noi știm că El are cele șapte stele pentru că le-am văzut în mâna Sa în capitolul 1, dar nu știam că El are și cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.

Deci, Cel care vorbește aici este Isus Hristos, și El are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele. Faptul că le are înseamnă că le posedă sau că fac parte din Sine însuși?

Să citim din Apocalipsa 4.2-5:

„Numaidecât am fost răpit în Duhul. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva.

Cel ce ședea pe el avea înfățișarea unei pietre de jasp și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu ca o piatră de smarald la vedere.

Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe; și pe capete aveau cununi de aur.

Din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete. Înaintea scaunului de domnie ardeau șapte lămpi de foc, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu."

Aici vedem că cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu care stau înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, sunt șapte lămpi de foc, șapte vase care luminează sau șapte lumini.

Acum vom merge în Apocalipsa 5, capitolul în care se strigă: „*Cine este vrednic să ia Cartea și să-i rupă Pecețile?*” Biblia spune că nu a fost nici un om în cer, pe pământ sau sub pământ care să fi fost găsit vrednic să ia Cartea și să-i rupă Pecețile, iar Ioan a început să plângă pentru că nu era nimeni vrednic să facă aceasta. Dar cineva i-a spus: „*Nu plânge; iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceteți ale ei.*” (v. 5).

Atunci, Ioan a privit în jur ca să vadă Leul, dar ce a văzut când s-a întors?

*„Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat și **avea șapte coarne și șapte ochi**, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot pământul.*” (v. 6).

Cine este Mielul înjunghiat? Domnul Isus Hristos. Și ce avea El? El avea șapte coarne și șapte ochi.

Așadar, când Ioan s-a întors să vadă Leul, a văzut un Miel care părea junghiat, jertfit, iar El „**avea șapte coarne și șapte ochi**, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot pământul.”

Acest lucru este foarte important de reținut. Care? Că cele șapte coarne și cei șapte ochi sunt parte din Hristos.

Așadar, ce înseamnă când Ioan spune: „Eu am cele șapte coarne și șapte ochi!”? Îi aparțin ca o factură de cinci dolari sau fac parte din El? În acest text este clar că cele șapte coarne și cei șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, sunt parte din Hristos și sunt trimise în tot pământul.

Acest lucru este foarte important, pentru că toate acestea sunt piese foarte importante ale puzzle-ului.

Dar ce reprezintă un corn în profetie? Să mergem în Daniel 8.1-10:

„În anul al treilea al domniei împăratului Belșaşar, eu, Daniel, am avut o vedenie, afară de cea pe care o avusesem mai înainte.

Când am avut vedenia aceasta...”

Noi știm că Daniel a fost un profet și că a avut această vedenie care este de fapt o profetie.

De asemenea, în Apocalipsa, capitolele unu, doi și trei, ni s-a spus că aceasta este o Carte a profetiei, iar dacă vrem să știm ce înseamnă coarnele și ochii, trebuie să vedem ce reprezintă ele în profetie. Pentru aceasta, putem vedea unde au fost ele folosite în profetie înainte, iar dacă știm că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, că Dumnezeu nu-Și schimbă niciodată căile, ci rămâne credincios tiparului Său, putem crede aceasta fără frică.

„Când am avut vedenia aceasta mi s-a părut că eram la capitala Susa, în ținutul Elam; și în timpul vedeniei mele mă aflam lângă râul Ulai.

Am ridicat ochii, m-am uitat și iată că într-un râu stătea un berbec și avea două coarne; coarnele acestea erau înalte, dar unul era mai înalt decât celălalt, și cel mai înalt a crescut cel din urmă.

Am văzut cum berbecul împungea cu coarnele spre apus, spre miazănoapte și spre miazăzi; nicio fiară nu putea să-i stea împotriva și nimeni nu putea să scape pe cine-i cădea în mână; ci el făcea ce voia, și a ajuns puternic.

Pe când mă uitam cu băgare de seamă, iată că a venit un țap de la apus și a cutreierat toată fața pământului, fără să se atingă de el; țapul acesta însă avea un corn mare între ochi.

A venit până la berbecul care avea coarne și pe care-l văzusem stând în râu și s-a repezit asupra lui cu toată puterea lui.

L-am văzut cum s-a apropiat de berbec, s-a aruncat încruntat asupra lui, a izbit pe berbec și i-a frânt amândouă coarnele, fără ca berbecul să i se fi putut împotrivi; l-

a trântit la pământ și l-a călcat în picioare, și nimeni n-a scăpat pe berbec din mâna lui.

Țapul însă a ajuns foarte puternic; dar când a fost puternic de tot, i s-a frânt cornul cel mare. În locul lui au crescut patru coarne mari, în cele patru vânturi ale cerurilor.

Dintr-unul din ele a crescut un corn mic, care s-a mărit nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea minunată.

S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele și le-a călcat în picioare.”

Aceasta este vedenia sau profeția care i-a fost dată lui Daniel, iar în această profeție, el a văzut un berbec cu două coarne, unul mai mare decât celălalt, aceștia fiind doi împărați ai mezilor și ai perșilor. În vremea aceea, Daniel era în Babilon, iar tronul Babilonului era pe punctul de a fi luat de împăratul mezilor și perșilor, iar Dumnezeu i-a arătat aceasta într-o profeție. El nu i-a spus lui Daniel: „Iată că vor veni mezii și perșii, iar ei vor avea doi împărați, unul fiind mai mare decât celălalt, împăratul mai mare urmând să vină mai târziu!”, ci el a văzut în vedenie un berbec cu două coarne, unul fiind mai mare decât celălalt, cel mai mare urmând să se ridice mai târziu.

Vedeți, Domnul i-a descoperit aceasta prin simboluri, iar mai târziu, i-a dat și tălmăcirea. Să citim pentru aceasta începând de la versetul 18-22:

„Pe când îmi vorbea el, am căzut cu fața la pământ leșinat. El m-a atins și m-a așezat iarăși în picioare în locul în care mă aflam.

Apoi mi-a zis: „Iată, îți arăt ce se va întâmpla la vremea de apoi a mâniei, căci vedenia aceasta privește vremea sfârșitului.

Berbecul pe care l-ai văzut, cu cele două coarne, sunt împărații mezilor și perșilor.

Țapul însă este împărăția Greciei, și cornul cel mare dintre ochii lui este cel dintâi împărat.”

Noi știm că berbecul, făptura, este o împărăție sau o putere, împărăția mezilor și perșilor, iar coarnele sunt împărații lor. Apoi, am văzut că țapul este Grecia, iar cornul cel mare dintre ochii săi este Alexandru cel Mare, primul împărat al Greciei,

care l-a detronat pe împăratul mezilor și perșilor. Totul este foarte bine consemnat în istorie. De asemenea, știm că Alexandru cel Mare a murit timpuriu și că împărăția sa a fost împărțită în patru împărății diferite, cu patru împărați diferiți, în cele din urmă fiind ocupate de Imperiul Roman, sub un singur împărat. Totul este foarte bine arătat în Scriptură, dar nu scrie: „Grecia” sau „Roma”, ci Domnul a vorbit simbolic: berbec, țap și coarne, coarnele simbolizându-i pe împărați.

Să citim versetele 21-22:

„Țapul însă este împărăția Greciei, și cornul cel mare dintre ochii lui este cel dintâi împărat.

Cele patru coarne care au crescut în locul acestui corn frânt sunt patru împărății care se vor ridica din neamul acesta, dar care nu vor avea atâta putere.”

Acum, vom citi din Apocalipsa 17.3:

„Și m-a dus, în Duhul, într-un pustiu. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne.”

Aici avem o femeie care simbolizează o biserică și vedem că această femeie stă pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă și avea șapte capete și zece coarne.

Ca să vedem ce înseamnă aceste coarne, mergem în versetul 12:

„Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.”

Aici vedem foarte clar că aceste zece coarne sunt zece împărați. Așadar, atât în Vechiul cât și în Noul Testament, în profeție coarnele sunt împărați.

În concluzie, un corn reprezintă un împărat, iar fiara reprezintă o împărăție sau o putere.

Cine sunt acești șapte împărați?

„...am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat și **avea șapte coarne...**”
(Apocalipsa 5.6).

Deci, Mielul înjunghiat are șapte coarne. Este foarte important să vedem unde se află coarnele pentru că noi știm că o fiară, o faptură reprezintă o împărăție sau o putere, iar coarnele îl simbolizează pe împăratul sau conducătorul acelei împărății sau puteri.

Deci, unde sunt cele șapte coarne? Pe Mielul înjunghiat. Ce împărăție reprezintă această faptură numită Miel? Împărăția lui Hristos. Este tărâmul creștinismului, Împărăția lui Hristos sau Împărăția Mielului înjunghiat.

Când a fost înjunghiat Mielul? În urmă cu două mii de ani. Așadar, în acești ultimi două mii de ani, am avut Împărăția Mielului înjunghiat, am avut șapte coarne. Coarnele acestea nu aparțin Vechiului Testament, nu aparțin zilelor lui Daniel, ci este vorba de Împărăția Mielului înjunghiat, iar în Împărăția Mielului înjunghiat, în Epocile Bisericilor, au existat șapte coarne adică șapte împărați sau conducători. Este spus foarte clar în profetie.

Deci, fiara, făptura, simbolizează o împărăție sau o putere, ceea ce înseamnă că Mielul junghiat este Împărăția lui Hristos, iar Împărăția Sa are șapte coarne. Cornul este împăratul, iar împăratul este conducătorul poporului.

În concluzie, în Împărăția lui Hristos au existat șapte conducători ai poporului. Împăratul este apărătorul împărăției.

Ce rol are cornul unui animal? Animalul își folosește cornul pentru apărare sau atac. Deci, cornul este folosit pentru apărarea împărăției sau pentru îndepărtarea vrăjmașilor.

Dar pentru ce sunt coarnele acestea, care este rolul conducătorilor unei națiuni? Ei sunt acolo ca să apere împărăția, națiunea, ca să-i îndepărteze pe vrăjmași. Ei reprezintă o putere, cornul reprezintă întotdeauna o putere, un conducător sau un împărat puternic.

Așadar, aceste coarne îndepărtează vrăjmașul, apără Împărăția lui Hristos și îl silește pe vrăjmaș să se retragă. Împăratul este un om; este întotdeauna un om. Astfel, cei șapte conducători sau împărați sunt cei șapte îngeri ale celor șapte epoci ale Bisericii. Este vorba despre ființe cerești? Dacă vorbim despre coarne nu

poate fi vorba despre ființe cerești, ci vorbim despre împărați pământești pentru că peste tot în profeție, coarnele se referă la împărați pământești.

În Daniel sunt împărați pământești, și la fel în Apocalipsa. Când Zedechia a prorocit despre Iosafat și Ahab, despre faptul că ei aveau să-i învingă pe sirieni, și-a făcut două coarne de fier și a spus: „Cu aceste două coarne...”, adică cu acești doi împărați, „îi veți bate pe sirieni.” Deci, cele două coarne erau cei doi împărați care doreau să facă o alianță pentru a lupta împotriva vrăjmașului.

Întotdeauna, coarnele se referă la împărați pământești sau la conducătorii pământești, care sunt apărătorii pământești ai unei națiuni.

Dumnezeu are o continuitate în Scripturi, iar noi trebuie s-o urmăm.

Așadar, cei șapte conducători sau împărați sunt cei șapte îngeri ale celor șapte epoci ale Bisericii.

Ce reprezintă ochii?

Să citim din 1Samuel 9.9:

„Odinioară, în Israel, când se ducea cineva să întrebe pe Dumnezeu, zicea: „Haidem să mergem la văzător!” Căci acela care se numește azi proroc se numea odinioară văzător.”

În Efesenii 1.17-18, Pavel spune:

„Și mă rog ca Dumnezeuul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui

și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți.” (În limba engleză acest verset a fost tradus: „Să lumineze ochii înțelegerii voastre.”).

Aici, Pavel nu vorbește despre ochii noștri firești. Când luminăm ceva, noi aprindem lumina ca să putem vedea, ca să putem înțelege sau ca să știm.

Cuvântul „ochi” de aici este „ophthalmos” și în Noul Testament a fost tradus de 101 ori ca „ochi” și o singură dată ca „vedere”.

În Lexiconul grec, în cadrul Notelor, este scris: „Metaforic, cuvântul „ochi” se referă la ochii minții, la facultatea de a ști, de a ști ceva, de a avea cunoștință de ceva. Deci, a vedea cu ochii minții înseamnă a înțelege.

Astfel, în Apocalipsa 5, a fost folosit cuvântul: „ophthalmos”: „șapte coarne și șapte „ophthalmos”,” adică șapte ochi.

Întrebarea care se ridică este dacă în cazul acesta se poate folosi sensul metaforic al acestui cuvânt? Absolut, pentru că noi vorbim despre profeție și nu despre ochii firești. Deci, sensul acestui cuvânt este metaforic și se referă la ochii minții, la capacitatea de a înțelege, de a ști.

Care este scopul acestor ochi? Să vadă. Sunt ochii Mielului, sunt ochii care aparțin Mielului, sunt ochii Împărăției: a vedea, a înțelege și a cunoaște Împărăția lui Hristos.

Cine sunt cei șapte ochi? Partea Trupului care poate vedea, văzătorii. Cei cu viziuni, dar aici nu ne referim neapărat la cei care au vedenii, ci la cei care pot vedea lucrurile care ne stau înaintea, cei care pot vedea lucruri pe care alții nu le pot vedea, bărbați din Împărăție care au înțelegere, ochii înțelegerii lor fiind luminați, sau bărbați care pot aduce Cuvântul lui Dumnezeu oamenilor. Ei văd, înțeleg, au descoperirea viziunii și o aduc la oameni.

Cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.

Noi am văzut în Scripturi că ei au lămpi de foc. Din câte știu eu, lampa are un singur scop: să lumineze, să ofere lumină. Aceasta înseamnă că scopul acestor șapte Duhuri ale lui Dumnezeu sau a celor șapte lămpi de foc este să dea Lumină, pentru că noi toți eram în întuneric, fără înțelegere.

Așa cum v-am spus, eu am citit cartea Apocalipsei la vârsta de optsprezece ani, dar nu am înțeles nimic. Însă una dintre aceste lămpi de foc conține o mie două sute de predici și ne-a luminat înțelegerea, pentru că acesta este scopul celor

șapte Duhuri ale lui Dumnezeu: să ne aducă Lumină ca să vedem, să înțelegem și să știm.

Ele se află înaintea tronului lui Dumnezeu, dar au fost trimise pe tot pământul. Noi știm că vorbim despre oameni.

Coarnele și ochii nu sunt două lucruri diferite, ci sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că vorbim despre un singur lucru.

Dacă coarnele sunt împărați sau conducători, iar în profetie sunt întotdeauna oameni, atunci și ochii trebuie să fie tot oameni, pentru că ele sunt același lucru. Deci, noi nu putem spune că ochii sunt un lucru, iar coarnele sunt altceva, pentru că Scriptura spune că cele șapte coarne și cei șapte ochi sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu.

Așadar, nu există nici o posibilitate de a spune că acestea sunt două lucruri separate, ci este clar că este vorba de oameni, iar noi vom merge mai adânc și vom vedea că nu este vorba de omul fizic.

Noi știm că ochii, coarnele și lămpile au fost trimise pe tot pământul.

Coarnele sunt conducători, apărători.

Ochii sunt văzători, sunt cei care aduc Lumină.

De asemenea, noi am putut vedea că aceste șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimit salutări bisericilor, deci vorbesc bisericilor. Ele fac parte din Hristos, sunt coarnele și ochii Mielului înjunghiat. El este Cel care vorbește și care are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și stelele.

Este uimitor că avem lămpi de foc care oferă lumină și stele, care sunt simbolul celor șapte aggelos sau mesageri. Ei sunt descriși ca stele, sunt îngerii-mesageri. Dar stelele sunt folosite și pentru a oferi călăuzire, ghidare.

În cartea Genezei, când ni se vorbește despre alinierea făcută în ceruri, când ni se vorbește despre soare, lună și stele, putem vedea că ele au fost date ca semne care să arate vremurile, zilele și anii. Vedeți, ele au fost puse acolo ca să ofere călăuzire pentru oamenii de pe pământ și ca semne care să arate vremurile, anii și zilele. Astfel, dacă cineva era în pustie și putea găsi Steaua Polară, putea să se ghideze.

Așadar, Dumnezeu este foarte înțelept pentru că a folosit cuvântul „stele” ca să-i descrie pe acești mesageri, pentru că ei sunt acolo nu numai pentru a aduce Lumină, ci și pentru a oferi semne ale vremurilor, adică „În ce vreme ne aflăm noi în Împărăția lui Hristos” și pentru a oferi călăuzire Bisericii ca să știe încotro să se îndrepte.

Oamenii puteau găsi Nordul sau Sudul, dar noi putem vedea Estul sau Vestul pentru că vedem stelele.

Așadar, avem șapte Biserici:

Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea.

Este foarte important să reținem că aceste șapte biserici sunt șapte biserici în profetie și de fiecare dată când vedem ceva în profetie, reprezintă altceva, iar noi știm că aceasta este o Carte a profetiei și este alcătuită din simboluri. Astfel, știm că acel cal alb nu este un cal alb, calul roșu nu este un cal roșu, cele șapte sfeșnice nu sunt sfeșnice, iar cele șapte stele nu sunt stele. Noi știm aceasta pentru că ne-a fost tălmăcit în Scripturi, deci știm că fiecare lucru din profetie este un simbol care reprezintă altceva. La fel este și cu cele șapte biserici. Ele sunt simboluri care reprezintă altceva pentru că sunt parte din profetie, nu din istorie, nu din evenimentele actuale ale acelor zile.

Așadar, prin faptul că sunt o profetie, ele nu sunt șapte biserici din vechime; au existat în vechime, dar reprezintă șapte perioade de timp în Împărăția Mielului înjunghiat. Și mai știm un lucru: știm că există șapte stele, șapte îngeri, șapte mesageri sau șapte bărbați care au fost dați acestor biserici, iar noi știm numele lor:

Șapte Biserici șapte stele ale bisericilor șapte Duhuri ale lui Dumnezeu

Efes Pavel

Smirna Irineu D S

Pergam Martin U F

Tiatra Columba H Â

Sardes	Martin Luther	U N
Filadelfia	John Wesley	L T
Laodicea	William Branham	

Avem: șapte Biserici, șapte stele și șapte Duhuri.

Aici lucrurile devin confuze pentru că noi știm că Dumnezeu este Unul singur. De asemenea, știm că Dumnezeu este Duh și de fiecare dată când a lucrat cu oamenii, a făcut-o prin slujba Duhului Sfânt.

Noi știm că atunci când Dumnezeu a vorbit cu noi din ceruri era Tatăl, când a venit printre noi a fost Emanuel, iar când Hristos a părăsit pământul, El a venit în noi ca Duh Sfânt.

Atunci ce sunt aceste șapte Duhuri?

Noi am mai văzut această fotografie. Este o bucată de sticlă cu trei fețe, o prismă. O fantă de lumină trece prin ea și este uimitor cum este împărțită în cele șapte culori ale curcubeului. Este uimitor cum putem lua unul care să treacă prin trei și să rezulte șapte.

Nu este Dumnezeu minunat? El face ca știința să se potrivească cu Cuvântul Său. Dumnezeu era Creatorul și totul, oricât ar fi de mic, vorbește despre El. Toate vorbesc despre Cuvântul Său și se leagă împreună în mod desăvârșit.

Așadar, am luat unul, l-am trecut prin trei și am obținut șapte. Dar cele șapte nu sunt șapte părți diferite, ci sunt șapte părți ale aceluși unu, sunt șapte părți ale luminii.

Această bucată de sticlă cu trei fețe este o singură bucată de sticlă.

Acum, haideți să privim lucrurile altfel:

Să ne închipuim că cineva se uită în partea din spate a acestei prisme din sticlă, studiază textele biblice de pe această parte și spune: „Această sticlă este Tatăl”. Dar după colț, el are un prieten care privește cealaltă față a aceleiași bucăți de sticlă, o studiază intens, citește toate textele asociate acestei bucăți de sticlă și spune : „Acesta este Fiul”. Cei doi mai au însă un prieten care se află pe a treia față a prisme și studiază intens versetele biblice de pe fața aceea și spune: „Această sticlă este Duhul Sfânt.”

Ei vorbesc despre același lucru, dar nu știu aceasta, pentru că fiecare o studiază dintr-un unghi diferit. Acești prieteni se întâlnesc, discută împreună ceea ce au citit și spun: „Dumnezeu trebuie să fie trei!”, dar ei nu se ridică îndeajuns de sus pentru a avea o privire de ansamblu a întregii Scripturi și să spună: „Îmi pare rău, dar am înțeles greșit pentru că este o singură bucată de sticlă.”

Ei cred că undeva, în spatele peretelui la care se uită, există ceva care separă această singură bucată de sticlă în trei entități individuale care sunt împreunate cumva și alcătuiesc o singură piesă. Ei nu realizează că dacă s-ar da înapoi și ar privi în ansamblu, ar privi un singur lucru.

Ei se uită la Dumnezeu. Noi știm că Dumnezeu este Unul singur și că El a ales să Se manifeste diferit, în diferite chipuri, în diferite timpuri, iar în cadrul acelor manifestări, El S-a descoperit sub Nume sau Titluri diferite.

Așadar, dacă mergem înapoi la cele șapte Epoci, la cele șapte Duhuri, noi știm că Dumnezeu este Unul, iar când El Se manifestă ca Unul, lucrează prin Duhul Sfânt. Deci, avem șapte Duhuri, dar profetul ne-a spus că ele sunt de fapt o măsură a Duhului Sfânt dată fiecărei epoci. Este același Duh ca în cazul luminii care trece prin prismă și se împarte în șapte părți, dar fiecare fantă colorată a acesteia face parte din aceeași lumină. Nu sunt lumini noi, separate de lumină, ci este aceeași lumină. Când nu este divizată, vedem o lumină albă, Îl vedem pe Dumnezeu, dar când se divizează, vedem șapte manifestări ale aceleiași lumini, ale Aceluiași Dumnezeu, este același lucru.

Ce avem dacă punem cele șapte culori împreună? Îl avem din nou pe Dumnezeu. Este Același Dumnezeu care S-a arătat diferit în timpuri diferite și pentru scopuri

diferite. Dar întotdeauna este El. Cele șapte culori: roșu, verde, albastru, etc., fac parte din aceeași Lumină albă. Toate fac parte din același lucru.

Astfel, în fiecare epocă a Bisericii, Duhul Sfânt a venit jos într-o anumită măsură, iar noi am văzut că sunt șapte coarne, șapte lideri, șapte ochi, acei oameni cu viziune, șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, care sunt de fapt Același Dumnezeu care dă îngerului fiecărei epoci a Bisericii o parte din Duhul Său cel Sfânt, din Cuvântul Său.

Când citim capitolele doi și trei din Apocalipsa, este important de notat faptul că mesajul dat de Hristos pentru fiecare epocă, nu vorbește niciodată bisericii, ci trimisului ei. Deci, este vorba de șapte mesaje date pentru cei șapte îngeri ai celor șapte epoci ale Bisericii.

Să mergem în fiecare epocă și să vedem aceasta:

„Îngerului Bisericii din Efes scrie-i...”

Vedeți, Hristos îi vorbește îngerului, nu Bisericii. El nu i-a spus lui Ioan să dea acest mesaj Bisericii, ci i-a spus să-l dea îngerului Bisericii. Așadar, nu scrie: „Bisericii din Efes scrie-i...”, pentru că Hristos nu-i vorbește Bisericii, ci le vorbește îngerilor, aggelos, mesagerilor, iar mesagerii sunt cei care duc mesajul la Biserică, sunt conducătorii, apărătorii, cei cu ochii deschiși, care pot vedea, văzătorii, cei care aduc Lumină pentru că au fost luminați.

Ce s-a întâmplat când a citit Martin Luther, Biblia? A găsit că neprihănirea se primește prin credință și a spus că a fost ca și cum s-ar fi născut din nou. Totul a devenit nou, întreaga Scriptură a devenit nouă; el a primit descoperirea lui Hristos, a avut ochi să vadă Cuvântul pentru ziua sa, pentru că Duhul Sfânt l-a uns să vadă în timp ce citea Scripturile. Vedeți? Nu înțelepciunea sa l-a ajutat să vadă aceasta. Martin Luther a fost un bărbat înțelept, dar în vremea aceea au fost mulți bărbați înțelepți care au citit Scriptura, dar niciunul nu a văzut aceasta.

Dar Martin Luther a primit descoperirea că cei neprihăniți sunt mântuiți prin credință. Aceasta a venit prin ungerea Duhului Sfânt, ca măsură a Duhului Sfânt, a fost unul din cele șapte Duhuri care l-a uns pe Martin Luther.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Martin Luther ar fi stat deoparte și nu ar fi trimis mesajul Său? Biserica nu ar fi primit nimic pentru că Hristos nu i-a vorbit Bisericii, ci lui

Martin Luther. Mesajul, măsura de Adevăr pentru acel timp a fost pentru Biserică, dar a trebuit să vină pe calea rânduită de Dumnezeu, iar calea Sa a fost prin înger, prin mesager, prin bărbatul trimis pentru acea epocă a Bisericii.

Trimisul primește acea ungere, acea parte a Duhului Sfânt, una din cele șapte ungeri duhovnicești care este dată pentru epoca respectivă, pentru că are ochi să vadă, apoi iese afară și o spune cu îndrăzneală conducând biserica într-o direcție nouă. El face aceasta pentru că este un împărat, un conducător, un corn, și vede pentru că are ochi și pentru că este o lampă de foc care luminează calea, pentru că este o stea, iar rolul stelelor este să ofere călăuzire Bisericii, pentru că el este parte din Hristos, este uns cu unul din cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, cu partea din Adevăr pentru ziua sa, așa că poate păși afară cu îndrăzneală și să călăuzească Biserica într-o direcție complet nouă.

Acesta este felul în care Și-a condus Dumnezeu Biserica în ultimii două mii de ani, aceasta este Împărăția lui Hristos.

Așadar, noi putem vedea că fiecare din aceste ungeri trece prin mesagerul Bisericii și ajunge la Biserică.

Dar dacă dorim să primim și noi porțiunea de Adevăr pentru ziua noastră, unde o putem găsi?

Hristos nu i-a vorbit niciodată Bisericii, ceea ce înseamnă că noi nu putem spune: „Doamne, arată-mi Adevărul, pentru că vreau să mi-L arăți Tu și numai Tu.”

Nu acesta este Planul Său, nu este metoda Sa de a lucra cu epocile Bisericii. Aceasta este o Carte a profeției care vorbește despre viitor, despre cele șapte epoci ale Bisericii, și în ea ni se spune clar că metoda Sa de a aduce Cuvântul la oameni este prin îngerii Săi.

Aceasta înseamnă că dacă vreau să știu ce Duh, ce ungere sau ce Cuvânt este dat pentru ziua mea, trebuie să găsesc îngerul care are ochi pentru a vedea, cornul care conduce Biserica, steaua ca oferă călăuzire, lampa care arde și oferă Lumină.

El nu este Duhul lui Dumnezeu, ci Duhul lui Dumnezeu lucrează prin acel om, dar eu trebuie să găsesc acel înger, iar când îl voi găsi, voi primi Mesajul pentru ziua mea.

Noi știm că Dumnezeu a făcut un lucru minunat, deoarece în slujba fratelui

Branham, chiar la sfârșit, a existat o suprapunere, iar cele șapte Lumini au fost aduse din nou împreună, ceea ce înseamnă că pentru epoca Laodicea nu mai avem doar o bucată de Adevăr, ci avem toate porțiunile de Adevăr care au fost date de-a lungul timpului și care s-au întors strălucind din nou ca o Lumină albă în acest timp din urmă.

Așadar, noi nu vedem șapte, trei sau doi, ci vedem UNUL SINGUR. Amin!